

Een brief van Shlomo

Augustus 2016

Geliefde Vrienden,

Shalom en zegen worden u toegewenst uit Jeruzalem!

Want de aarde zal vol zijn van kennis des Heren, zoals de wateren de bodem der zee bedekken. (Jesaja 11:9b)

In 1986 werd ik uitgenodigd door bekende leiders van de Joodse gemeenschap en door leiders van de ondergrondse kerk, om de Sovjet Unie te bezoeken. Dit was in de tijd dat Michail Gorbatsjov de leider van de Sovjet Unie was. Iederen hoopte op een nieuw begin. De Joden demonstreerden onder andere in Moskou met spandoeken waarop stond: "Laat Mijn Volk Gaan!" Velen werden gearresteerd, maar enkelen kregen toch toestemming om naar Israël te gaan. Het was moeilijk te geloven, dat er een open deur was. De overigen die geweigerd werden, noemde men "Refuseniks".

In die tijd was er een conferentie in Wenen. Op mijn terugweg met het vliegtuig van El Al, stonden er bijna 400 immigranten op het vliegveld van Wenen, die onderweg waren van Moskou naar Israël. Op deze vlucht was ik de enige Israëliëse passagier. Ik wist niet hoe ik het had, dat ik het voorrecht had bij deze immigranten te zijn, die van achter het IJzeren Gordijn kwamen, waar ze tijdens 80 jaar Communisme geen Joden hadden mogen zijn. Ik veegde de tranen van mijn ogen. Het leek wel een oogstfeest, het wonder van Zijn Naam. Ik geloof dat alles een doel heeft. Dit was het begin. Vanaf die tijd kwamen er golven van duizenden immigranten naar huis in het Beloofde Land.

De vlucht leek mij veel te kort. Hebreeuwse liederen werden gezongen tijdens de vlucht, liederen als "Hevenu Shalom Alechem". Sommigen spraken Hebreeuws. Zij vertelden mij dat ze die taal in het geheim hadden geleerd. Ik bespeurde de herleving.

Dit was één van de mooiste ervaringen in mijn leven. Ik kon mijn Heer alleen maar zeggen: "Ik dank u, ik heb uw glorie gezien en uw trouw aan al uw beloften, moge Uw Naam gezegend zijn voor eeuwig. Toen ik op het oude vliegveld Ben Gurion in Israël aankwam, boog ik mijn knieën en kuste de grond van Zijn Land. Ik beloofde dat ik Zijn gezegende Woord met mijn volk zou delen. Vanaf die tijd hebben we nieuwe immigranten uit de Sovjet Unie tweetalige Hebreeuws-Russische Bijbels gegeven. Hij maakte het mogelijk en voorzag in onze noden. Ons Centrum heeft meer dan een kwart miljoen dollar besteed aan dit speciale project.

Na deze ervaring kon niets mij nog tegenhouden om de toenmalige Sovjet Unie te bezoeken. Ik kreeg een bijzondere vergunning en ik ging het volk en zijn ondergrondse gemeenten bezoeken. Er waren niet veel Bijbels, sommige waren erg oud, jaren geleden gedrukt. Ontbrekende pagina's waren vervangen door getypte of handgeschreven bladen. Dit was het Brood des

Levens. Tijdens mijn bezoeken werd ik geïnspireerd door hun liefde, geloof en toewijding. Er waren niet veel jonge mensen, maar in mijn hart geloofde ik dat de tijd van duisternis ten einde liep.

Ik keerde terug naar Jeruzalem toen Ronald Reagan en Michail Gorbatsjov elke dag in het nieuws waren. De besprekingen en ontmoetingen waren begonnen. Gorbatsjov bezocht de VS en hoewel niemand van ons wist wat daarna zou gebeuren, had ik geloof. Ik voelde de stille gebeden van velen. De Almachtige was aan het werk.

In die tijd belde dr. Gregorii Komendant uit Moskou. Hij vroeg of ik Shlomo Hizak was. Hij vertelde dat hij vanuit Moskou belde en dat hij de leider van de Unie van Baptisten-gemeenten en Evangelische kerken in de Sovjet Unie was. Hij had gehoord dat ik Polen had geholpen. Ds. Jan Muranty had hem over mij verteld. Hij vroeg of ik hem ook wilde helpen.

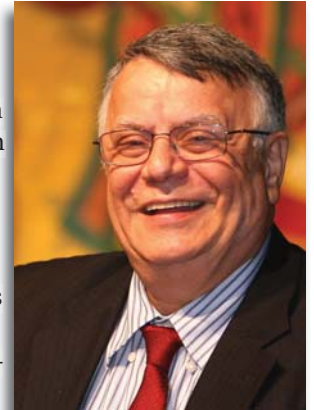
Drie jaar later begon onze samenwerking. We gaven beurzen aan meer dan duizend voorgangers uit de Sovjet Unie, om aan ons Centrum in Jeruzalem te komen studeren. Er moest hard gewerkt worden. Ze bestudeerden het Woord en reisden met ons door Zijn Land. We drukten Bijbels in het Russisch en in het Oekraïens voor hen. Ik weet niet hoe het kon, maar Hij maakte het mogelijk. Tezelfdertijd kregen we telefonische vragen uit Ethiopië, een land dat ook onder het Communisme en de regering van Haile Mariam Mengistu had geleden. Ook daar maakte de Heer het mogelijk – we hielpen het volk financieel en in totaal drukten we meer dan 100.000 Bijbels voor hen. In samenwerking met de geestelijke leider in Eritrea hebben we vorige maand nog 10.000 Bijbels in Tigrinya gedrukt.

Zie, dezen komen uit de verte, genen uit het noorden en het westen, weer anderen uit het land Sinim. (Jesaja 49:12)

Met al onze financiële problemen en mijn gezondheidsproblemen zijn er nog steeds open deuren voor ons. Groepen pelgrims komen uit Rood China om ons Centrum te bezoeken. Zij luisteren, studeren het Woord en leren meer van de wortels van hun geloof. In één jaar heb ik drie keer in het ziekenhuis gelegen, maar ik gaf niet op. Ik nam uitnodigingen aan om China zes keer te bezoeken en de zegen uit Sion met hen te delen. Ik schrijf deze brief en vraag u om nu Israël ten zegen te zijn. Maak tijd vrij om ons komende Study Program in Israël te volgen van 6-18 november 2016. Laten we samen in Zijn voetstappen wandelen en Sion troosten.

Om Sions wil,

Shlomo

Nog een brief van Shlomo

Juli 2016

Geliefde vrienden,

Shalom en zegen worden u toegewenst uit Jeruzalem!

De AMI-Conferentie in Londen

Zojuist ben ik teruggekeerd uit Londen, waar we onze conferentie hadden. Het was een gezegende tijd waarin we contact hadden met mensen uit verschillende landen. Er was bijna niemand uit Engeland, maar wel vreemdelingen uit veel landen, waarvan de meeste uit de Derde Wereld. Tot mijn schrik hoorde ik later dat 83% van de Londenaren uit het buitenland komt. Dit is ook de indruk die je krijgt als je Londen ziet met alle moskeeën en de Moslimwijken die nu in Engeland zijn ontstaan.

Maar ik dank God dat er licht is in de duisternis. Het is alsof de Moslims het land overnemen, maar we moeten geloof hebben dat dit niet zal gebeuren. We moeten het Woord verspreiden - dit is de visie van mijn leven - *“Zo is dan het geloof uit het horen, en het horen door het woord van Christus.”* (Rom. 10:17) Het is onze verantwoordelijkheid om niet op te geven, maar de boodschap van vrede en verlossing aan alle mensen door te geven.

Het nieuws in Europa en veel landen in de wereld is niet ontmoedigend voor Israël. Anti-Israël bewegingen verspreiden zich over Europa en andere landen. Ik heb gehoord dat een derde van de studenten in de VS lid zijn van de BDS-beweging (Boycot van Israëlische producten). Israël heeft al onze gebeden en steun nodig. Vanuit Iran en andere Moslimlanden horen we vaak praten over de definitieve oplossing van het jodenprobleem. We moeten op onze hoede zijn.

Zie, de Bewaarder van Israël sluimert noch slaapt. (Psalm 121:4)

Vrienden van Israël moeten als een muur van gebed om Israël staan en het land steunen als in de tijd van Nehemia.

Op uw muren, o Jeruzalem, heb Ik wachters aangesteld, die de ganse dag en de ganse nacht nimmer zullen zwijgen. Gij, die de Here indachtig maakt, gunt u geen rust. (Jesaja 62:6)

Van Holocaust naar Herleving

Ik wil iets vertellen over mijn ervaringen in Kibbutz Yad Mordechai, waar ik de beste jaren van mijn jonge leven heb doorgebracht, samen met mensen die de Holocaust hadden overleefd. Kibbutz Yad Mordechai is genoemd naar Mordechai Anielewicz, de leider van de opstand in het getto van Warschau. Op 19 april 1943 begon de laatste wegvoering van de Joden uit het getto van Warschau, die gepaard ging met de grootste en belangrijkste opstand door het Joodse verzet in de tweede wereldoorlog. Het was ook de eerste stedelijke opstand in het bezette Europa. In de eerste strijd waren de Joden het sterkst en de Duitsers leden aanzienlijke verliezen.

Toen de Duitsers ontdekten dat de Joden zich niet zouden overgeven, voerden ze zwaarbewapende troepen aan en

begonnen de huizen van het getto in brand te steken. Op 8 mei werd de bunker op Mila 18, die als commandopost van de Joden diende, ingenomen en opgeblazen. De 24-jarige Mordechai Anielewicz en veel van zijn medestrijders werden in de bunker gedood. De gevechten in het getto hebben ongeveer drie weken geduurd en op 16 mei werd het getto ingenomen en met de grond gelijk gemaakt.

Standbeeld ter nagedachtenis aan Mordechai Anielewicz

De grondleggers van kibbutz Yad Mordechai emigreerden tussen 1936 en 1938 uit Polen. Zij waren lid van de “Has-homer Hatzair”(Jonge Garde) beweging, waartoe Mordechai Anielewicz ook behoorde. De kibbutz begon in Netanya. Toen de leden in de winter van 1943 in het noorden van de Negev kwamen, besloten ze de naam van de opstand in het getto van Warschau voor het nageslacht te gedenken door de kibbutz zijn naam te geven.

De opstand in het getto van Warschau werd door de Nazi's verpletterd en de inwoners werden afgevoerd naar de vernietigingskampen, maar het getto blijft een symbool van het Joodse verzet in de Tweede Wereldoorlog.

Tegenwoordig ligt deze kibbutz en zijn omgeving onder vuur van Hamas en andere terroristische bewegingen vanuit Gaza. Steeds weer moeten de leden van de kibbutz een schuilplaats zoeken. De geschiedenis van Mordechai Anielewicz symboliseert de ruïnes en de vernietiging van de Joden in en buiten Europa, maar ook opstand en heldendom en deze gebeurtenissen komen samen in het museum “Van Holocaust tot Herleving”, die de continuatie van ons bestaan presenteert.

Lang geleden voelde ik me geroepen om iets aan deze kibbutz bij te dragen. Het werd een automaat die een plaats op het slagveld beschrijft. Dit is onze gift voor het volk als een getuigenis voor Israël. Wij zijn de stem van vertroosting. Er is een opschrift aangebracht waaruit blijkt dat het een schenking is van de vrienden van het AMI-Jerusalem Center voor Biblical Studies and Research.

Er waren slechts enkele leden van de kibbutz aanwezig, maar bij de onafhankelijkheidsoorlog waren er velen. Ze wilden heel Israël innemen. Na verlies van mensenlevens kwam de overwinning en de wereld was verbaasd. Ieder jaar komen duizenden mensen uit Israël en Christenen om te zien en te ervaren dat Israël niet alleen staat.

Shlomo

Ontwikkelingen in het Midden-Oosten

Vorige week nam ik deel aan een internationale conferentie in Peking, over Aziatische culturen en hun connectie met het Confucianisme. In de loop van de conferentie ontmoette ik een aantal geleerden uit Egypte, Libanon, Jordanië, Oman, Turkije, Cyprus, Singapore, Maleisië, Bangladesh en Brunei. Anders dan bij vorige conferenties, waar Arabische en Moslimgeleerden expres afzagen van contact met Israëli's, zochten ze deze keer niet alleen mijn gezelschap, maar er werden visitekaartjes uitgewisseld en ze stonden open om diverse onderwerpen te bespreken. In bepaald opzicht tekent dit voor mij een groeiende verandering in Israël's internationale positie.

Niet langer geïsoleerd in de internationale gemeenschap, komt Israël langzaam naar voren als stabiele, welvarende en tamelijk vredige natie, een villa in het oerwoud, zoals een vroegere Israëlische minister het uitdrukte. Gezien de recente onlusten in het hele Midden-Oosten, het uiteenvallen van vijf Moslimlanden Syrië, Libië, Libanon, Irak en Jemen, een mislukte militaire coup in Turkije, ISIS die massamoorden in Brussel, Parijs en Nice sponsort, dit alles heeft Israël in een totaal ander daglicht geplaatst.

Voeg hier het historische bezoek van Premier Netanyahu aan vier Afrikaanse landen bij (Oeganda, Ethiopië, Rwanda en Kenia) met als hoogtepunt een ontmoeting met de leiders van deze vier landen plus de regeringsleiders van Zambia, Zuid-Soedan en Tanzania en u ziet een nieuwe weg. En dan ook nog het eerste bezoek in zeven jaar van de Egyptische minister van Buitenlandse Zaken aan Jeruzalem en u ziet een heel nieuw perspectief. Wat is de oorzaak van deze langzame, maar duidelijke verandering?

Het schijnt dat de voortdurende onlusten in het Midden-Oosten een aantal Arabische plaatsen – Caïro, Riad, Amman en hoofdsteden van de Golfstaten – aan het denken hebben gezet. Zij kunnen de grootste dreiging verwachten van ISIS, Hamas en Hezbollah en zij zouden moeten overwegen om samen met Israël de krachten tegen nieuwe vijanden te bundelen. Zij voelen allemaal de toenemende dreiging van Iran. De leiders van deze landen zijn ervan overtuigd dat ISIS niet alleen militair bestreden kan worden, maar ook door een stabiele economie te ontwikkelen. President Al Sisi van Egypte heeft onlangs de Camp David akkoorden van 1978 met een vredesakkoord tussen Israël en Egypte toegevoegd aan het curriculum van de middelbare scholen in Egypte.

Een andere reden voor de verandering is de groeiende onzekerheid over de bedoelingen van Amerika in het Midden-Oosten. Het gaat om de regering van president Obama en een toekomstige regering onder Trump of Clinton. Bij gebrek aan een duidelijk uitgesproken politiek, is er de neiging om samen te werken, zelfs met vroegere vijanden. De oorlog tegen ISIS heeft het belang in Arabische landen doen inzien van goede inlichtingendiensten. Ze schijnen in toenemende mate te vertrouwen op Israëlische inlichtingendiensten, die hun informatie met hen willen delen.

Veel Jordaniërs zien nu dat ten gevolge van de burgeroorlog in Syrië en terreur tegen Egypte in de Sinai en de toenemen-

de oorlog tegen ISIS, Israël het belangrijkste toevoerkanaal van goederen van en naar Jordanië is geworden. Dagelijks rijden honderden vrachtwagens over de snelweg Haifa-Beisan, van de haven naar de Jordaanse grens. Dit is de levensslagader van Jordanië geworden.

De recente ondertekening van een Israëlisch-Turkse verzoeningsovereenkomst, die zeer waarschijnlijk ondanks de militaire coup tegen Erdogan doorgang zal vinden, is ook opgevallen bij de Arabische staten. Als Israël en Turkije hun weg naar verzoening hebben gevonden, waarom zouden zij niet een vergelijkbare politiek wagen?

Deze Arabische landen, die bereid zijn met Israël te onderhandelen – ofschoon onder de tafel – realiseren zich ook dat er sterke banden zijn en militaire afspraken tussen Israël en de Russische Federatie, vooral als het gaat om Syrië. Dit kan ertoe hebben geleid dat een belangrijke adviseur van het Saoedische koningshuis in het openbaar in de Raad van Buitenlandse Zaken in New York verscheen met de directeur-generaal van het Israëlische ministerie van Buitenlandse Zaken, Dore Gold. Met andere woorden, men is iets meer bereid om contacten met belangrijke Israëlische vertegenwoordigers en geleerden openlijk te tonen.

Nog een reden voor de gestage verandering in Israël's positie in de regio is de bewustwording dat de Palestijnse kwestie niet langer de belangrijkste is, maar op de tweede plaats komt. Zij weten dat Israël de Palestijnse gebieden al bijna een halve eeuw in handen heeft en dat er weinig tekenen zijn dat dit op dit moment zal veranderen. Maar het is duidelijk dat ondanks alle ontwikkelingen, de Arabische staten in alle internationale raden tegen Israël zullen blijven stemmen.

Natuurlijk vraagt men zich in Israël af wat de politieke repercussies zijn van deze gestage, maar duidelijk waarneembare verandering. Sommigen beweren dat Israël de huidige situatie moet continueren en geen stappen moet zetten in de richting van het opgeven van gebieden. Anderen beweren dat - gezien de nieuwe machtsontwikkeling in het Midden-Oosten en het ontstaan van voorheen ondenkbaar groepsvorming - Israël de vorming van een regionale samenwerking moet invoeren, waar Israël samen met Egypte en Saoedi-Arabië een belangrijke rol kan spelen. Als het gaat om regionale projecten als de bouw van krachtcentrales of watervoorziening en het graven van een kanaal van de Rode Zee naar de Dode Zee en het ontwikkelen van zonne-energie, is er geen land vergelijkbaar met Israël.

Het is te hopen dat deze les langzaam tot de bevolking van het Midden-Oosten doordringt, zowel bij Moslims, Christenen, Joden, Koerden, Armeniërs, Kopten en vele anderen. Zij zullen er allemaal voordeel bij hebben.

Meron Medzini

The Hebrew University of Jerusalem

Een kwestie van goedheid

Laat ons toch door uw land trekken; wij zullen niet door akkers en wijngaarden trekken en wij zullen geen welwater drinken; de koninklijke weg zullen wij gaan, zonder naar rechts of naar links af te wijken, totdat wij uw gebied zullen zijn doorgetrokken. (Numeri 20:17)

Dit verzoek werd door Mozes naar de koning van Edom gezonden, op broederlijke wijze, want Edom was een afstammeling van Ezau, de broer van Jacob. Ondanks alle wonderen in Egypte, weigerden de Edomieten niet alleen het verzoek om hun grens te passeren in te willigen, maar ze verzamelden ook een grote legermacht tegen Israël en dreigden oorlog tegen hen te voeren.

In het volgende hoofdstuk van Numeri, lezen we dat Israël een vergelijkbaar verzoek richtte tot Sichon, de koning der Amorieten. Die wees het verzoek niet alleen van de hand, maar verzamelde een grote legermacht waarmee hij Israël aanviel. Ook Og, de koning van Basan, koos ervoor om Israël aan te vallen. God had in deze beide gevallen aan Israël de overwinning beloofd, dus waarom zou Israël ervan hebben afgezien om Edom te bestrijden?

Toen de kinderen Israëls Egypte verlieten, moesten ze om het gebied ten zuiden en zuidoosten van de Dode Zee trekken, want dat was van Edom, Moab en Ammon. Deze volken waren alle verwant aan aartsvader Abraham en hun gebieden waren door God toegezegd, net zoals het land Israël was beloofd aan de kinderen Israëls. Edom was toegezegd aan de nakomelingen van Ezau en Moab en Ammon waren aan de nakomelingen van Lot, de neef van Abraham, gegeven.

Het was Israël verboden deze volken aan te vallen, dus moesten ze toestemming vragen om er doorheen te reizen

naar het Beloofde Land. Toen het verzoek werd afgewezen, trokken ze noordwaarts tot ze Gilead bereikten, dat bezet werd door de Amorieten. Dit volk was één van de zeven Kanaänitische volken die in het land Israël woonden en die verdreven moesten worden. Er was geen godsdienstig verbod om hen aan te vallen, omdat ze land bezetten dat God aan Israël had toegezegd.

Het probleem met Edom, Moab en Ammon heeft te maken met de zeer belangrijke eigenschap van Abraham: zijn goedheid. Dit is ook een essentieel aspect van God zelf.

In een uitstorting van toorn heb Ik mijn aangezicht een ogenblik voor u verborgen, maar met eeuwige goedertierenheid ontferm Ik Mij over u, zegt uw Losser, de Here. (Jesaja 54:8)

Omdat ze faalden goedheid en genade aan Israël te tonen, toen die uit Egypte kwamen, kunnen ze geen deel van Israël worden.

Een Ammoniet of Moabiet zal niet in de gemeente des Heren komen; zelfs hun tiende geslacht zal nimmer in de gemeente des Heren komen, omdat zij u bij uw uittocht uit Egypte op de weg niet met brood en water tegemoet gekomen zijn, en omdat zij tegen u Bileam, de zoon van Beor, uit Petor in Mesopotamië, gehuurd hadden om u te vervloeken. (Deuteronomium 23:3,4)

Hierbij moet opgemerkt worden dat er geen beperkingen gelden voor Egyptenaren, hoewel zij de kinderen Israëls als slaven hebben onderdrukt. Als iemand geen goedheid en medelijden aan anderen toont... *hoe blijft de liefde Gods in hem?* (1 Johannes 3:17)

Daniel Gwertzman

De voorzitter van de Nederlandse stichting Centrum voor Bijbelstudie en Onderzoek te Jeruzalem, Ruud Koekkoek, spreekt woensdag 16 november 2016 voor een cgk 50+ groep.
Adres: Zuidhovenlaantje 4 in Dordrecht.
Aanvang: 14.30u.
U bent van harte welkom.

3 september conferentie over Joods-Christelijke Relaties

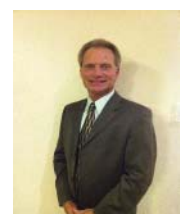
Shlomo Hizak
AMI Jeruzalem
spreekt vanuit joods oogpunt

Bas Belder
lid Europees Parlement voor SGP
spreekt vanuit politiek oogpunt

Pastor **Harold Maxey**
Ev. Gem. St. Louis
spreekt vanuit christelijk oogpunt

De toegang is vrij, u hoeft niet te reserveren. Wilt u deelnemen aan de lunch, dan moet u reserveren via amitour@ziggo.nl

Voor meer informatie,
zie www.bijbelcentrum.org
of e-mail amitour@ziggo.nl

De slang op de staak

Toen maakte Mozes een koperen slang en plaatste die op een staak; en wie, wanneer een slang hem gebeten had, op de koperen slang de blik richtte, bleef in leven. (Numeri 21:9)

Ik hou absoluut niet van slangen, zelfs niet van foto's van slangen. Ik houd niet van slangen in kooien, en ik wil niet naar programma's over slangen kijken. Maar... ik kan het feit niet wegcijferen, dat ze een belangrijke rol in Gods Woord spelen; ze hebben een doel. Hoe graag ik het ook zou willen, ik kan de gedachte aan slangen niet uitbannen. Helemaal aan het begin introduceert de Schrift al dit schepsel "de slang" die Adam en Eva tot zonde verleidde. Misschien verklaart dat mijn afkeer van slangen, zij worden geassocieerd met zonde. Dat klinkt logisch, tot we Numeri 21 lezen. Wat een eigenaardig verhaal lezen we daar.

Israël bevindt zich in de woestijn. Ze hebben Egypte verlaten en trekken rond, op zoek naar het Beloofde Land. Ze hebben Gods beschermende hand gezien. Ze waren slaven in Egypte, maar ze zagen veel wonderen, die God verrichtte om hen uit te leiden. Ze zagen het allereerste Paasfeest, toen de engel des doods voorbijging aan de Joodse huizen en hen in leven liet. Ze zagen de wateren van de Rode Zee uiteen gaan zodat ze via droog land konden oversteken en toen zagen ze hoe de Egyptenaren verdronken.

Ze stonden aan de voet van de Sinaï, waar ze Gods wet ontvingen. Ze hoorden God spreken toen Hij beloofde dat Hij hun God zou zijn en hen tot Zijn volk maakte. Ze waren getuigen van de nimmer aflatende zorg van God, toen Hij hen leidde door een wolkkolom des daags en de vuurkolom des nachts.

Ze zagen dat God voor manna en kwakkels zorgde toen ze honger hadden. Ze zagen Gods wonder toen ze water uit de rots kregen. Ja, God had op wonderbaarlijke wijze voor Zijn uitverkoren volk gezorgd, en toch bleven ze klagen! Maar God had er – ondanks Zijn grote liefde voor het Joodse volk en zelfs met Zijn geduld voor al hun gezeur – uiteindelijk genoeg van.

En het volk sprak tegen God en tegen Mozes: Waarom hebt gij ons uit Egypte gevoerd? om te sterven in de woestijn? Want er is geen brood en geen water en van deze flauwe spijs walgen wij. (Numeri 21:5)

Dus wat doet God? Hij zendt een slangenplaag! Vurige slangen! Dit is angstaanjagend! Ik ben zo blij dat ik daar niet bij was – ik zou in paniek geraakt zijn. Was dit een wrede behandeling door een liefhebbend God? Dat geloof ik niet. God had gegeven en gegeven en gegeven... en kreeg alleen geklaag te horen. En deze laatste klacht was de druppel die de emmer deed overlopen. We mogen nooit vergeten dat God rechtvaardig is en eerlijk, maar ook liefdevol en lankmoedig. Bedenk dat het de natuur van de slang is om mensen te bijten en tot die tijd had God dit tegengehouden. Hij moest de aandacht van de Joden trekken en als daar giftige slangen voor nodig waren, dan moest dat maar. Het

Joodse volk wist dat het hun verdiende loon was. Ze kwamen bij Mozes...

Daarop kwam het volk tot Mozes en zeide: Wij hebben gezondigd, want wij hebben tegen de Here en tegen u gesproken; bid tot de Here, dat Hij de slangen van ons wegdoe. Toen bad Mozes ten gunste van het volk. (Numeri 21:7)

Hieruit blijkt hun vertrouwen op God. Ze geloofden dat Hij genadig zou zijn als ze vergeving zouden vragen. Niemand zei dat God verschrikkelijk was. Niemand gaf God de schuld voor de slangen. Niemand zei dat ze deze straf niet verdiend hadden. Maar waarschijnlijk geloofden ze wel dat de slangen zouden verdwijnen als ze berouw toonden. Maar dat gebeurde niet. God haalde de slangen niet weg. Hij deed iets anders. De slangen bleven bijten, maar God zorgde voor een manier om te genezen van de giftige beten. Zo is God, Hij antwoordt op een manier die we nooit zouden verwachten.

De Here dan zeide tot Mozes: Maak een vurige slang en plaats die op een staak; ieder, die daarnaar ziet, wanneer hij gebeten is, zal in leven blijven. (Numeri 21:8)

Gods kennis van de situatie is schitterend. Als Hij de slangen had weggedaan, zouden ze dat onthouden en niet meer klagen? Denk eens aan het gouden kalf. God zond een plaag. Denk aan Korach, die de mensen aanspoorde om het gezag van Mozes en Aäron te betwisten. Er stierven 14.000 mensen. Veranderden de Joden hun gedrag? Nee, nee en nog eens nee.

En nu staan we hier tussen een menigte giftige slangen en die blijven maar bijten. De oplossing?

De koperen slang op een staak – een symbool van de zonde van het volk en van de genade van een liefhebbend God. Om genezen te worden, moesten de mensen die gebeten waren langs de slang omhoog kijken naar God, die de ultieme bron van redding en genezing is. Met andere woorden, ze moesten naar hun eigen zonden kijken, zien wat ze gedaan hadden en berouw tonen.

Nee, ik houd nog steeds niet van slangen, maar er is voor ieder van ons een les in Numeri. We moeten bereid zijn te erkennen dat we onze ongerechtigheden onder ogen moeten zien. We moeten ons realiseren dat er een straf is voor onze ongehoorzaamheid. Maar we kunnen vergeving vragen aan onze Barmhartige God. Hij heeft ons een weg bereid tot het eeuwige leven. God had Mozes een slang op een staak laten maken, zodat mensen die bereid waren te erkennen dat ze gezondigd hadden, genezing konden vinden.

En U? Bent u bereid de slang in de ogen te kijken? U hoeft niet bang te zijn, want als u uw zonde in de ogen kijkt, ziet u het gelaat van onze liefhebbende Heiland.

Ik wens u Gods zegen,

Patti Mariano

Gods vragen

Nu dan, Israel, wat vraagt de Here, uw God, van u dan de Here, uw God, te vrezen door in al zijn wegen te wandelen; Hem lief te hebben; de Here, uw God, te dienen met uw ganse hart en met uw ganse ziel; de geboden en de inzettingen des Heren, die ik u heden opleg, te onderhouden, opdat het u wel ga. (Deuteronomium 10:12-13)

Net als ik, zult u zich weleens afgevraagd hebben: “wat vraagt de Heer van mij? Wat wil Hij dat ik doe?” Ik ga u nu vertellen dat de Heer precies aangeeft wat Hij wil, hij laat ons niet in het ongewisse. In dit Schriftgedeelte zegt Hij exact wat Hij van Zijn volk verwacht. Hoewel deze vraag gesteld werd aan het volk Israël, heeft Hij nu voor ons dezelfde vragen.

Wat ZIJN die vragen?

Ten eerste wordt van ons gevraagd de Here te vrezen. God vrezen? Moeten we bang zijn? Natuurlijk niet in deze zin, vrezen gaat om het tonen van eerbied of ontzag. Helaas zijn veel gelovigen in deze tijd hun vreze des Heren kwijtgeraakt. Zij zijn nogal vrijblijvend in hun geloof. Ze geloven niet dat er consequenties zijn aan het verwaarlozen van Bijbellezen, bidden of de kerkdiensten bijwonen. De Schrift verklaart in duidelijke taal: *“de vreze des Heren is het begin der wijsheid”* (Psalm 111:10). We zouden allen wijsheid moeten nastreven en als we echt erkennen wie God is, zullen we nederig voor Hem worden. Als we God vrezen, zullen we niets anders vrezen! Dus dit is de eerste en belangrijkste eis, in ons eigen voordeel.

Ten tweede moeten we in Zijn wegen wandelen. We moeten dicht bij Hem blijven. Als we wandelen, doen we iets; we gaan vooruit, we zetten door. Maar hoe wandelt Hij? Hij wandelt in liefde, mededogen, waarheid, gehoorzaamheid. Soms is het niet makkelijk, maar we mogen nooit de gulden middenweg bewandelen. Zelfs als er hindernissen op ons pad komen, moeten we sterk zijn en doorgaan op Zijn weg te wandelen om een getuige voor anderen te zijn. We moeten niets tussen onze relatie met onze Redder laten komen. Als we niet in Zijn wegen wandelen, wandelen we in ongehoorzaamheid en is Zijn natuur niet in ons.

Ten derde moeten we Hem liefhebben. Dit is het eerste en grootste gebod: *“Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel...”* (Deuteronomium 6:5)

Oh, dat is makkelijk! Echt? De liefde die God van ons vraagt stelt ons in staat om Hem te vertrouwen. Kunt u eerlijk zeggen dat u Hem vertrouwt. Weerspiegelt uw leven deze liefde

voor God? Dan zijn we klaar om te doen wat Hij vraagt. We kunnen God niet liefhebben met een deel van ons leven, we moeten Hem liefhebben met heel ons lichaam. Veel christenen zijn helaas meer toegewijd aan internet, hun gsm, hobbys en andere onbelangrijke zaken, dan aan God en Zijn Woord.

Ten vierde moeten we Hem dienen. Dienen is niet vrijblijvend, het is vereist. Vraag u af of u God dient in uw kerk, thuis, op uw werk. Als u niet volmondig “ja” kunt zeggen, kijk dan eens wie u dient.

Ten vijfde moeten we Hem gehoorzamen. Hebt u kinderen? Hoe voelt u zich als zij ongehoorzaam zijn? Maar we hebben het hier over de Koning der Koningen, de Here der Heren, de Almachtige God! Gehoorzaamheid heeft niet bij veel mensen prioriteit, het is zelfs uit de meeste huwelijksgeloften verwijderd, maar gehoorzaamheid is essentieel! We moeten niet aan God twijfelen, maar Hem gehoorzamen en geloven dat Hij het goede voor ons zoekt.

Ja, Gods kinderen moeten Hem vrezen, op Zijn wegen wandelen, Hem liefhebben en dienen en gehoorzamen. Dat is wat God van ons vraagt. En dit alles om ons eigen bestwil. We kunnen ervoor kiezen om onze eigen weg te gaan, maar uiteindelijk is dat niet goed voor ons. Als we niet aan Zijn eisen voldoen, zullen we falen en dan moeten we de gevolgen onder ogen zien. Velen geven God de schuld van hun falen en worstelen, maar het komt door hun ongehoorzaamheid. We kunnen God niet de schuld geven.

- omdat God is wie Hij is
- omdat Hij de Enige is aan wie wij uiteindelijk verantwoording moeten afleggen
- om wat Hij voor ons heeft gedaan
- omdat Hij voor ons zorgt
- omdat Hij een plaats bij Hem voor ons bereidt voor de eeuwigheid

Is het niet logisch dat we doen wat Hij van ons vraagt? We zijn Hem onze liefde, onze daden en gehoorzaamheid verschuldigd en we moeten Hem vrezen en op Zijn wegen gaan.

Shalom en zegen voor ieder van u!

Dank u voor uw voortdurende steun aan het AMI Centrum in Jeruzalem.

Patti Mariano

AMI - Jerusalem Center for Biblical Studies and Research
st. Centrum voor Bijbelstudie en Onderzoek
Postbus 386 **3860 AJ Nijkerk**
www.bijbelcentrum.org **NL 16 INGB 000 3199277**
033-2459528
info@bijbelcentrum.org